

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: ÖBB Personenverkehr AG

Druga strona postępowania: Gotthard Starjakob

Sentencja

- 1) Prawo Unii, a w szczególności art. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu położenia kresu dyskryminacji ze względu na wiek uwzględnia okresy służby poprzedzające ukończenie 18 lat, lecz jednocześnie zawiera zasadę stosowaną w rzeczywistości wyłącznie w odniesieniu do pracowników poszkodowanych w wyniku tej dyskryminacji, która to zasada skutkuje wydłużeniem o rok okresu wymaganego do awansu w ramach każdej z trzech pierwszych kategorii wynagrodzenia i w ten sposób definitywnie utrzymuje odmienne traktowanie ze względu na wiek.
- 2) Prawo Unii, a w szczególności art. 16 dyrektywy 2000/78, należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe mające na celu położenie kresu dyskryminacji ze względu na wiek nie musi koniecznie umożliwiać pracownikowi, którego okresów służby odbytych przed ukończeniem 18 lat nie uwzględniono przy obliczaniu jego uprawnień związanych z awansem, uzyskania rekompensaty finansowej odpowiadającej zapłacie różnicy między wynagrodzeniem, które otrzymałby on przy braku takiej dyskryminacji, a faktycznie otrzymanym przez niego wynagrodzeniem. Niemniej w wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym oraz tak długo, jak system znoszący dyskryminację ze względu na wiek nie zostanie przyjęty zgodnie z tym, co przewiduje dyrektywa 2000/78, przywrócenie równego traktowania wymaga – jeśli chodzi o uwzględnienie okresów służby odbytych przed ukończeniem 18 lat, a także jeśli chodzi o awans w ramach skali wynagrodzeń – przyznania pracownikom, którzy zdobyli doświadczenie, nawet tylko w części, przed ukończeniem 18 lat, takich samych korzyści jak te, z których korzystali pracownicy, którzy zdobyli, po ukończeniu tego wieku, doświadczenie o takim samym charakterze i w porównywalnym wymiarze czasu.
- 3) Prawo Unii, a w szczególności art. 16 dyrektywy 2000/78, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, by do celów uwzględnienia okresów służby odbytych przed ukończeniem 18 lat ustawodawca krajowy ustanowił obowiązek współpracy, zgodnie z którym pracownik musi przedstawić swojemu pracodawcy dowody odnoszące się do wspomnianych okresów. Natomiast nie stanowią nadużycia prawa ani fakt, że pracownik odmawia współpracy w celu stosowania uregulowania krajowego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które skutkuje dyskryminacją ze względu na wiek niezgodną z dyrektywą 2000/78, ani powództwo tego pracownika o zapłatę mające na celu przywrócenie równego traktowania w porównaniu z pracownikami, którzy zdobyli, po ukończeniu tego wieku, doświadczenie o takim samym charakterze i w porównywalnym wymiarze czasu.
- 4) W wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by uregulowany w prawie krajowym termin przedawnienia roszczeń opartych na prawie Unii rozpoczął bieg przed dniem ogłoszenia wyroku Trybunału, który wyjaśnia sytuację prawną w tym zakresie.

(¹) Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 stycznia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Art & Allposters International BV/Stichting Pictoright

(Sprawa C-419/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 4 — Prawo do rozpowszechniania — Zasada wyczerpania — Pojęcie przedmiotu — Transfer obrazu chronionego dzieła z plakatu papierowego na płótno malarskie — Zamiana nośnika — Wpływ na wyczerpanie)

(2015/C 107/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Art & Allposters International BV

Strona pozwana: Stichting Pictoright

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że zasada wyczerpania prawa do rozpowszechniania nie ma zastosowania w sytuacji, gdy reprodukcja dzieła objętego ochroną, po dokonaniu jej sprzedaży na obszarze Unii Europejskiej za zgodą uprawnionego z prawa autorskiego, przeszła zamianę swego nośnika, taką jak transfer na płótno malarskie tej reprodukcji figurującej na plakacie papierowym i została na nowo wprowadzona na rynek w swej nowej formie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 stycznia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – Pez Hejduk/EnergieAgentur. NRW GmbH

(Sprawa C-441/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 3 — Jurysdykcja szczególna w sytuacji, gdy przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego — Prawa autorskie — Zdematerializowana treść — Udostępnienie w sieci — Ustalenie miejsca zdarzenia wywołującego szkodę — Kryteria]

(2015/C 107/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pez Hejduk

Strona pozwana: EnergieAgentur.NRW GmbH

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zarzucanego naruszenia praw autorskich i praw pokrewnych prawu autorskiemu chronionych w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono powództwo, sąd ten jest właściwy ze względu na miejsce urzeczywistnienia się szkody do rozpoznania powództwa odszkodowawczego z tytułu naruszenia tych praw z uwagi na udostępnienie podlegających ochronie fotografii w witrynie internetowej dostępnej na obszarze jego właściwości. Sąd ten jest właściwy wyłącznie w zakresie szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego, któremu podlega.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 26.10.2013.